

GARAJUL LUI JOE

Tata era judecător și alcoolic. Pleca de dimineață și se mai întorcea acasă noaptea târziu, beat ca o cizmă. Nu l-am văzut bând altceva decât whisky. Mama era bibliotecară. Mi-a transmis dorința de a citi. N-o știam de băutoare, dar după accident au găsit că avea în sânge de trei ori nivelul permis de alcool. Nu puteam pricepe ce căuta pe autostradă la ora aia, când ar fi trebuit să fie la servicii. A murit la două zile după ce o aduseră la spital. În mașina pe care o lovise fusese o fetiță de trei ani. Din izbitură murise pe loc. Asigurările au plătit părinților două milioane, urmând ca diferența de până la patru milioane jumate să fie suportată de tata de-a lungul vieții. Așa am pierdut casa. În plus, o treime din câștigul tatei trebuia să se ducă la familia fetiței. Abia ne mutasem într-un apartament de bloc cu două dormitoare, când dimineața l-am găsit pe tata chircit pe gresia de la baie. Am crezut că de beat ce fusese căzuse, așa că l-am lăsat acolo și m-am dus cu niște prieteni cu bicicletele în parc. Când m-am întors, tot acolo era. Am chemat salvarea. La spital mi-au spus că avusese un atac cerebral și că rămăsese cu totul paralizat. Când m-au lăsat, am intrat la el în rezervă și l-am găsit așezat într-un scaun mobil, hârâind, ca și când s-ar fi tânguit încontinuu. Am întrebat-o pe asistentă dacă voia să zică ceva, dar a dat din umeri. “Puțin probabil. Urmărește-i ochii. Nu-s focusați. Dacă ar fi vrut să comunice ceva, cred că s-ar fi uitat în direcția noastră, nu crezi?” mi-a sugerat cu șovăire în glas.

Am dat în cap că poate ce spusese făcea sens.

Doctorița mi-a spus că șansele de recuperare erau ca și inexistente. Mi-a arătat pe computer niște poze făcute la MRI. Îmi tot arăta cu vârful unui pix niște regiuni pe creier care chipurile ar fi trebuit să arate altfel de cum arătau. Pentru mine era otova, și în timp ce explica mă gândeam din ce era să trăiesc.

Știam un garaj aproape de noi unde tata își ducea mașina pentru întreținere când își mai aducea aminte. Pe proprietar îl chema Joe. l-am spus secretarei că voiam să-i vorbesc.

“În ce privință?” m-a întrebat surprinsă.

“Trebuie să-l văd într-o chestiune personală.”

“Chiar vag, o idee tot trebuie să-mi dai.”

“E în legătură cu tatăl meu.”

“Fii mai specific, te rog.”

“Tatăl meu a suferit un accident,” i-am zis, “și am de discutat situația cu Joe.”

“Accident zici? Ai nevoie să tractăm mașina?”

“E un pic mai complicat.”

M-a măsurat din cap până-n picioare. Pe semne își avea îndoielile ei. Până la urmă i-a zis lui Joe prin telefon că îl căuta un tânăr în legătură cu un accident. În fine mi-a făcut semn să intru în office-ul lui. Joe frunzărea niște facturi la un birou acoperit cu hârtii. Avea capul ca o bilă cu chelie lucitoare. Îl mai văzusem de câteva ori, și-l știam de bondoc și rotofei. Și-a pus ochii pe mine și m-a întrebat prietenos cu ce mă putea ajuta. M-am prezentat, dar bineînțeles că nu știa de unde să mă ia. l-am spus însă că tata era unul mare, gras și mereu beat.

“Oh, d-l judecător, sigur, ești fiul lui?” m-a întrebat, fără să aștepte răspuns. “I-a un loc și spune-ți păsul.”

I-am spus. A rămas cu gura căscată.

“Îmi pare rău să aud. Tatăl tău știa să-și trăiască viața. Ca acum să fie consemnat într-un scaun pe roți mi se pare o pedeapsă teribilă venită din cer. Și cu mama...o nenorocire. Îmi închipui prin ce treci acum.

În mintea mea era puțin probabil ca Dumnezeu să fi ținut în vreun catastif inventarul faptelor fiecărui muritor de rând. Fără îndoială că avea lucruri mai importante de făcut. Dar m-am abținut de la comentarii. Nu d-aia eram acolo.

“Ei bine, caut o slujbă, și nu știu de unde să încep, așa că am început aici. Ai avea ceva pentru mine?”

“Adică la ce te-ai gândit?”

“La un salariu de cincisprezece pe oră.”

“Ca să faci ce?”

“Orice ai avea nevoie.”

“Ok, și ce știi să faci?”

“De toate, dacă îmi arăți. Învăț repede.”

“În ce an zici că ești la școală?”

“Am terminat anul doi de liceu. Dar mi-e clar că nu pot continua. Am nevoie de bani.”

S-a lăsat pe speteaza scaunului cercetându-mă pe sub sprâncene. I-am zâmbit.

“Când poți începe?” m-a întrebat, cu o intonație care mi-a zis că luasem slujba.

“Acum.”

“Doisprezece pe oră. Să vedem un timp cum merge. Vino cu mine.”

M-am luat după el până în hală. Erau cincisprezece rampe, toate cu mașini pe ele. M-a dus la unu' căruia i-a zis Steve. M-a prezentat. Ăla a dat din cap spre mine. Era managerul. Joe i-a explicat că voiam să învăț meserie.

“Faci ce-ți zice Steve că-i de făcut,” mi-a zis, și s-a dus îndărăt la office-ul lui.

Steve mi-a zis să-l urmez. Am intrat la vestiare. Mi-a dat în primire o salopetă, bocanci, mănuși de protecție, și a desemnat ca unul din dulapurile de metal cu lacăt cu cifru să fie al meu.

“Vezi să nu uiți ce numere bagi că după aia trebuie să-l tăiem cu sudură. Acolo sunt dușurile. Toaletele sunt dincolo. Schimbă-te și caută-mă când ești gata.”

A ieșit. Rămas singur m-am schimbat și m-am așezat pe o banchetă pusă la perete. Am stat un pic cât să-mi adun gândurile. M-am dus după Steve. Era în sala de recepție, cu doi consultanți și o secretară. Steve m-a prezentat. Mi-a spus de consultanți că întocmeau ordinele de lucru. Mi-a arătat unul.

“Acolo e mașina de espresso. E cu autoservire, când vrei te duci și-ți ei,” mi-a zis, și mi-a făcut semn să-l însoțesc. A dat un tur halei, și la fiecare mecanic s-a oprit să mă prezinte ca fiind noul ucenic. Se uitau curios la mine. Unul m-a întrebat dacă nu eram prea tânăr. I-am răspuns că eram gata să învăț.

Peste zi am aruncat cu rumeguș și am curățat podeaua în jurul rampelor, am spălat piese, am adus piese de la magazie, și tot timpul am avut ceva de făcut. Toată lumea era ocupată. Nu mi-aș fi imaginat că puteau avea așa un dever. Programările se făceau cu trei zile în avans.

La cinci toți au lăsat brusc lucrul și s-au dus la vestiare. Am făcut ce făcuseră și ei. După duș s-au schimbat, s-au urcat în mașini și au dispărut de acolo. Eu am luat-o pe jos. Aveam mașina lui tata, lăsată în parcare de sub bloc, numai că trebuia să-i găsesc înregistrarea și cheile ca s-o pot folosi.

Am făcut patruzeci de minute până la spital. Era tare cald și soarele mă bătuse în cap fără milă pe tot drumul. Pe tata l-am găsit în aceeași stare. Bolborosea încontinuu ceva, de parcă făcea gargară. Tot nu se uita la mine, deși l-am strigat și i-am făcut cu mâna. Am stat un timp p-acolo, dar cum n-aveam ce face am luat-o spre casă. În frigider mai erau ceva resturi de mâncare, dar mă întrebam ce era să fac odată rămas fără. M-am apucat să scociorăsc peste tot după actele mașinii. Mi-a venit însă ideea că puteau să fie în buzunarul din spate al pantalonilor pe care-i avusese pe el la momentul crizei. Dacă le voiam, trebuia să le caut la spital.

Am luat bicicleta și am pedalat cu râvnă până acolo. Am lăsat-o la intrare și m-am dus la informații să aflu unde țineau hainele pacienților. Era o voluntară bătrână, cu fața întinsă sub creme, însă amabilă și bine intenționată. Mi-a spus că sub pat trebuia să găsesc un săculeț alb în care ar fi fost strânse toate hainele și tot ce avusese asupra lui pacientul. I-am mulțumit și am luat liftul până la etajul șase. În rezervă tata scotea aceleași mormăieli. Privea în gol. Sub pat am găsit sacul. Am dat de portofel. Victorios am coborât și am început să pedalez din greu la deal. Abia acasă mi-a trecut prin cap să văd ce era în el. Am găsit pe lângă actele mașinii, cardul de bancă. Dar care era parola? Lucrurile lui tata erau încă în cutii, amestecate dea valma. Între ele multe rămăseseră nedespachetate de la mutare. Până la urmă a trebuit să le desfac pe toate. Am găsit un caiete în care ținea parolele de la computere, emailuri, router și de la niște pagini de web. Mă așteptam ca printre ele să fi fost și parola de la bancă, dar n-am găsit-o. Am mai dat peste o agendă în care erau trecute zile de naștere, printre ele a mea și a mamei, și nume de persoane cu adrese și numere de telefon. Am răsfoit-o pagină cu pagină, fără ca ceva să-mi fi atras atenția. M-am consolată la gândul că în două săptămâni o să primesc primul salariu. Am coborât jos la mașină să verific câtă benzină avea. Era un pic sub jumătate de rezervor. Tot bicicleta rămânea cea mai economică soluție.

Am sunat la judecătorie să le spun de tata că a suferit un atac cerebral și că a rămas paralizat. Secretara își pierduse cuvintele. Până la urmă s-a adunat și mi-a spus ce rău îi părea, și că ce putea face pentru mine. I-am zis că trebuia să pot recupera banii, și nu știam procedura legală prin care să pot forța banca să mi-i restituie. Erau tot ce mai aveam. Știam că acțiuni, bonduri, fonduri de RRSP, toate investițiile fuseseră lichidate pentru procesul accidentului mamei. Dar contul de la bancă trebuia să fie substanțial mai mare decât un pumn de firfirici. Sau măcar așa îmi imaginam. Secretara a zis că o să mă

pună în legătură cu un avocat care să-mi poată spune ce aveam de făcut. Mi-a zis să aștept că o să mă caute el. Oricum, presupunea că tata, cât era în viață, ar fi fost eligibil să primească pensie de handicap. M-a întrebat dacă putea fi vizitat. I-am zis că n-avea rost, și i-am descris situația, așa crudă cum era. Mi-a mai zis să nu disper, că din punct de vedere financiar ghemul sigur îl putea descurca. I-am mulțumit și am închis. N-aveam habar de multe lucruri: când trebuia să plătesc chiria la apartament, facturile la telefon, internet, tv, și câte altele. Mă întrebam cum mai rămânea cu compensația pentru fetiță. Nu trebuia reajustată suma? Avocatul trebuia să aibă un răspuns.

Încet, încet am reușit să fac puțină ordine ca să pot trece dintr-o cameră în alta. Am găsit celularul lui tata. Era complet descărcat și l-am pus la încărcat. Și ăstuia îi trebuia plătit abonamentul ca să meargă. M-am întins un pic pe sofa să-mi trag sufletul. Atâta mi-a trebuit. Am adormit.

Înțelegeam că asta-mi era noua rutină: să mă scol la șase și jumătate ca să ajung la garaj la opt, să plec îndărăt acasă la cinci, să ciugulesc ceva resturi de mâncare și pe la șapte să mă prăbușesc lat în pat. Eram conștient că în timp, orarul ăsta m-ar fi abrutizat. Și mai știam că într-un fel sau altul, trebuia să termin liceul.

Kevin, avocatul, mi-a fost de mare ajutor. Mi-a descurcat ițele. Într-o săptămână, cam pe când mi se terminau ultimele rezerve de mâncare, am putut accesa contul lui tata la bancă. Erau acolo peste șaptezeci de mii. Ultimele plăți le făcuse la LCBO, de unde-și lua băutura. Dar din istoricul tranzacțiilor am dedus datele de plată ale facturilor. Pentru un oarecare timp puteam sta proptit pe picioarele mele. Tot Kevin a aranjat să fie vărsată în cont pensia tatei pentru dizabilitate. O treime se ducea la familia fetiței. Kevin mi-a zis că putea negocia pentru mine un aranjament mai bun. Își oferea serviciile gratuit. Era vorba de peste o mie cinci sute de dolari pe lună. Erau bani serioși. Părinții fetiței deja deveniseră milionari. Orice bani dați familiei n-ar fi putut compensa pierderea lor. Așa că de ce i-aș mai fi dat? I-am spus lui Kevin că dacă mai putea tăia din contribuție, s-o facă. Și a făcut-o. De la o treime a redus suma nu la un sfert, cât m-aș fi așteptat, ci la șaptesprezece la sută. Când am primit telefon de la tatăl fetiței, am ales să nu scot o vorbă. M-a făcut albie de porci, ca până la urmă să zică că ce mi s-a întâmplat a fost pedeapsă de la Dumnezeu. Am închis. Chiar și dacă ar fi avut dreptate, eu ce vină aveam?

La garaj m-au lăsat să desfac și să pun la loc roțile la mașini. Strângeam piulițele în cruce cu o cheie dinamometrică, la un moment prestabilit. Am fost supravegheat îndeaproape, și de fiecare dată mecanicul verifica cu mâna lui fiecare piuliță. Adică mai făcea odată exact ce făcusem eu. Dar după ce s-au lămurit că de strâns le strângeam ca la carte, m-au lăsat să-mi fac treaba fără să mă mai controleze. Cu timpul au început să-mi dea mai multe de făcut. De exemplu, să duc și să aduc roțile de la mașina de echilibrare. M-au învățat mai încolo să echilibrez eu roțile, adică să plasez magneții unde-mi spunea mașina. Da' acolo am avut la un moment dat o problemă. Un client s-a întors după câteva zile să se plângă că echilibrarea n-a fost bine făcută. Mecanicul care se ocupase de mașină m-a chemat să fiu de față când a reechilibrat roțile. Toate se încadrau în specificații, în afară

de una. În timp ce o echilibra și p-aia, se uita la mine încruntat tot. Am înghițit gălușca. Am montat la locul lor roțile. Mecanicul mi-a zis că pe lucrare nu mai primeam vreun ban. Fusesse greșeala noastră, implicând, bineînțeles, că a fost din cauza mea. La sfârșitul programului m-a chemat Steve la el în office. M-a prelucrat cum că atelierul deservea clienții din o mie nouă sute douăzeci și patru, și că pentru ai reține trebuia să executăm cu toată precizia reparațiile cerute. Calitatea execuției era esențială, și asta trebuia să-mi repet ca pe mantra. Am înțeles? Înțelesesem.

A doua zi clientul a revenit cu aceeași plângere: roțile nu erau bine echilibrate. La o sută de kilometri pe oră volanul începea să vibreze. Mecanicul m-a pus să desfac din nou roțile. Steve a venit să urmărească fiecare operațiune în parte. Mecanicul le-a pus una câte una pe mașina de echilibrat, sub ochii lui Steve. Toate erau ok, afară de una, ieșită din specificații. Steve a echilibrat cu mâna lui roata. Le-am montat, și mecanicul cu Steve s-au urcat în mașină să vadă cum mergea. S-au întors după douăzeci de minute negrii la față. Mașina expunea aceeași problemă. M-au pus să dau jos roțile. Au controlat componentele direcției și suspensiei și n-au găsit nimic. S-au întors la cauciuc. De data asta îl însemnaseră cu cretă. Au scos cauciucul de pe jantă. Înăuntru au găsit zdrențe de spumă întărită, care se mișcau. Fabricantul, ca să taie costurile, nu mai echipa mașina cu roată de rezervă. O înlocuiseră cu o pompă care se alimenta prin una din prizele din mașină, și care pompa fie aer, fie o spumă ce se întărea pe interior, cu rolul de a astupa găuri făcute precum de cuie sau alte obiecte tăioase. Fabricantul nu atenționa însă că după ce se folosea spuma, cauciucul trebuia să fi fost curățat de resturile de gumă din interior. Mecanicul a zis că în douăzeci de ani de experiență nu i se mai întâlnise așa ceva. Steve dădea din cap. L-a sunat pe Joe să vină. Bossul a apărut în nici cinci minute. Steve i-a explicat peste ce dăduseră. Trebuiau să facă ceva pentru client. Joe a zis că ar trebui să i se restituie banii pe care-i plătitese original pentru echilibrare. Odată hotărât, s-au răspândit fiecare la locurile de unde veniseră. Am rămas contemplativ lângă mașina de echilibrat.

“Ce faci, te-a apucat visarea? Montează roțile la loc,” a strigat mecanicul la mine.

Le-am montat. Mecanicul la chemat din nou pe Steve să meargă cu el pe autostradă să încerce mașina. S-au întors satisfăcuți. Au înmănat consultantului ordinul de lucru. Țasta a aranjat ca o mașină să fie trimisă după client să-l aducă la garaj. Steve i-a spus că banii trebuiau restituiți clintului. M-am dus la mașina de espresso după un cappuccino. Steve a venit lângă mine.

“Știi, automobilele astea devin din ce în ce mai complexe, și noi trebuie să ținem pasul cu modificările tehnologice. Niciodată nu putem spune că știm totul despre ele.”

Ce mi-a zis suna într-un fel a scuză. Nu știam dacă era adresată incidentului în sine, sau era pentru mine. M-am întors la lucru.

M-am agitat să mă mut într-un apartament cu un singur dormitor. N-aveam de ce să fi plătit pentru două. Dar în bloc nu aveau nimic disponibil. Nici în blocurile vecine. Am găsit însă de închiriat un subsol amenajat ca apartament cu un dormitor, într-o casă din

apropiere. Proprietarii, soț soție ieșiți la pensie de niște ani buni, voiau să se asigure că puteam plăti cei opt sute de dolari chirie pe lună . Le-am spus că lucrăm pe doisprezece pe oră la garajul lui Joe, că trăiam modest dar că n-aveam datorii. Soțul știa garajul.

“E tare scump acolo. Nu-mi permit să-mi fac mașina la ei. De ce te plătesc așa puțin?”

“Abia m-au angajat. Sunt ucenic. Dar salariul n-are încotro s-o ia decât în sus.”

“Nu trebuia să fii la școală?” m-a întrebat bătrâna, de parcă tocmai mă prinsese chiulind.

Le-am descris situația mea. S-au înmuiat. M-au compătimit și m-au acceptat de chiriaș.

Mutatul a fost un chin. N-avea cine m-ajuta, și tocmai desfăcusem pachetele. Ba încă, într-

un apartament cu un singur dormitor nu puteam înghesui mobila și lucrurile dintr-un

apartament cu două dormitoare. Așa că a trebuit să arunc tot ce era a lui tata, mobilă,

haine, cărți juridice. Așa făcusem și cu lucrurile mamei când ne mutasem de la casă la

bloc. N-am păstrat decât strictul necesar. Am plătit pe doi să vină cu camionul și să-mi

ducă boarfele la noua adresă. În living aveam două fotolii, sofa și o măsuță. Sufrageria o

lăsasem dincolo, că nu încăpea, ca și televizorul, care nu mă interesa. În dormitor aveam

patul, două noptiere, un armoar și dulapul din perete. Arăta foarte aerisit. Cel mai mult

mi-a luat să aranjez bucătăria. Vase, farfurii, tacâmuri, tăvi, cratițe, le luasem pe toate la

grămadă, că nu știam ce era de aruncat, și ce de păstrat. Le-am îngrămădit cum am putut.

Alea cu care nu știam ce să fac le-am băgat în fundul dulapurilor. Trei zile mi-au trebuit ca

să mă aranjez, adică seri, că de la servicii n-am îndrăznit să cer zile libere pentru mutare.

Eram la tata când o asistentă mi-a spus că doctorița voia să-mi vorbească. Dar ea pleca

înainte ca eu să pot ajunge la spital. N-am avut încotro și i-am cerut lui Steve două ore

libere de la sfârșitul programului. Mi le-a acordat, urmând să le fi scăzut la salariu.

Cu greu, dar în fine am găsit-o. Mi-a spus direct că n-avea ce să-i facă lui tata și că trebuia

mutat într-o facilitate specială. Unde, am întrebat, și mi-a răspuns că trebuia să-i

contactez pe cei de la administrativ.

M-am dus la ăia. Mi-au spus că o facilitate ieftină costa în jurul a două mii cinci sute de

dolari pe lună. Le-am spus că n-aveam banii ăia. Au dat din umeri. Dar tata trebuia luat

din spital. Am dat și eu din umeri. N-aveam unde-l duce. Așa că îl lăsam lor, să facă ce-or

știi cu el.

“N-avea pensie?”

“Nu se pensionase încă.”

“Atunci ar trebui să primească bani pentru dizabilitate.”

“O fi, da’ eu n-am văzut niciun ban,” am mințit cu sânge rece.

S-au uitat unii la alții. S-or fi înțeleș din priviri, că în mare secret mi-au spus că la guvern se întocmeau niște liste cu din ăia care nu puteau plăti.

“Și eu ce trebuie să fac?” i-am întrebat, deja obosit.

“Nimic. O să te punem pe listă ca prioritate pentru subvenții. Guvernul va prelua toate cheltuielile legate de îngrijirea tatălui tău.”

“Aici e telefonul meu. Sunați-mă când veți avea vreo veste. Bună ziua.”

Am plecat de acolo cu pieptul umflat de mândrie. Reușisem să-i păcălesc. Cu povestea mea obțineam multe. Am pedalat ca disperatul până acasă. Cu ce câștigam eu, cu compensația pentru dizabilitate și cu banii cash din bancă eram acoperit financiar, măcar pe perioada cât trăia tata. Trebuia să văd ce puteam face cu liceul. Ajungeam la șase fără un sfert acasă, și până mâncam se făcea șase jumate. Deja eram așa de obosit că nu mă mai țineam pe picioare. Apucam să mai citesc o oră, și de obicei adormeam cu cartea în mână. O găseam a doua zi șifonată sub mine. Da' era ok, că era de la bibliotecă. N-aș fi putut însă să învăț. Mă consolam cu gândul că aveam de muncit pentru a deveni un mecanic priceput.

Abia în decembrie, Joe și-a amintit să-mi mărească salariul la cincisprezece pe oră. Se făcuseră șase luni de când lucram la el. Steve mă tot rotea din job în job să asist și să ajut. Mecanicii nu prea aveau timp de vorbă. Fiecărei operațiuni îi era destinat un anumit timp, și în funcție de felul și numărul de operațiuni necesare pentru executarea unei anume reparații, se determina timpul standard, pe baza căruia se calculau orele pentru plată. Dacă mecanicul nu se încadra în timpul standard, era pierderea lui. Treaba lui Steve era ca fiecare mecanic să primească de lucru cât să-și poată acoperi cele opt ore standard. Dacă un mecanic n-ar fi avut de lucru, ora tot i-ar fi fost plătită, și pierderea ar fi fost a lui Joe. Asta era în teorie. În practică se acceptau deviații. Unele modele de mașini necesitau scule speciale și cereau operații mai complexe decât cele prevăzute, în timp ce pentru altele, diagnosticul putea fi dificil de determinat, mai ales pentru componentele electronice. În pauza de prânz am fi fost liberi să vorbim, numai că nu prea aveam ce. Subiectele preferate erau mașinile sport și femeile cu picioare lungi. Îmi lipseau discuțiile interminabile despre cărțile lui Harper Lee, Salinger, Orwell, Remarque, Hemingway și atâtea altele, plus tone de filme. Avusesem niște așa ziși prieteni, care n-au mai vrut să audă de mine când au aflat că întrerupsesem școala. Așa ceva nu mai auziseră, să nu fi fost în stare să-mi termin măcar liceul. Trăgeam și eu clopotele unei fete, colege cu mine. Mă lăsase să-i dezvelesc sânii și să-i pup, dar atât. Mi-a întors spatele de cum a auzit ce pășisem. Prea mi se întâmplaseră lucruri urâte. Eram fără noroc. Nu mai aveam viitor. În schimb la Joe, ucenicia mea progresa. Anduranța îmi crescuse considerabil. Când ajungeam acasă nu mai picam ca bolovanul. Aveam mai mult timp liber, și m-am decis să cumpăr un laptop ieftin. Am găsit unul la patru sute de dolari, cu un procesor probabil echivalent cu al unui telefon, dar cu ecran mai mare. Mă conectam wireless la router-ul proprietarului fără știrea lui, că nu-și setase vreo parolă, așa că nu mai trebuia să plătesc pentru internet. M-am apucat să caut cursuri online pentru completarea liceului. Am găsit, dar fiecare curs costa peste cinci sute de dolari și aveam nevoie de peste treizeci de credite ca să graduez. Cu toate astea, n-aveam ce aștepta. Nu puteam amâna indefinit. Doar că trebuia să fiu prudent. Pentru început m-am limitat în a lua un curs la engleză și unul la istorie. Mi-au ocupat tot timpul. La tata mai ajungeam odată pe săptămână. Era o legumă. Dar îl hrăneau cu tuburi și-l spălau zilnic pe bucățele, așa că supraviețuia. În alea

zece minute pe care le petreceam cu el mă uitam pe fereastră. Nu era nimic altceva de făcut.

Până la urmă m-am hotărât să vând mașina. Nu-mi folosea. Am listat-o pe Kijiji și în nici o săptămână am scăpat de ea. Cu banii luați acopeream costul tuturor cursurilor de care aveam nevoie. Mi-a trecut prin cap că poate norocul mă aștepta după colț.

La garaj începusem să intru în măruntaiele mașinii. Mecanicii îmi spuneau ce să fac și eu executam. O făceam pe timpul lor, cu sculele lor. Aveam profesori buni. Începusem să deosebesc o piesă care ar mai fi avut viață în ea, de una care trebuia înlocuită. Simțeam cum făceam progrese, și mă simțeam din ce în ce mai stăpân pe mine.

Într-o pauză de prânz unul din mecanici m-a întrebat dacă aveam vreo prietenă. I-am răspuns că nu, cu un pic de aversiune. Unde era să întâlnesc fete de vârsta mea, la garaj? “Cine a zis fete de vârsta ta? Dacă au o pășărică, ce-ți pasă de altceva?”

Erau vulgari, dar nu rău intenționați.

“Nu te duci și tu la un bar, ceva?” m-a întrebat un altul.

“N-am voie că n-am încă optsprezece ani.”

“N-ai un permis fals de conducere?”

“N-am. Am unul valid,” m-am simțit dator să precizez.

“Dă-mi mie numele complet și adresa. Scrie-le aici. Și nu te mișca să-ți fac o poză.”

Mi-a făcut o poză.

“Te costă o sută,” mi-a zis.

“Ca să ce?” l-am întrebat, de parcă aș fi fost bătut în cap.

“Pentru un permis de conducere care să te facă de nouăsprezece ani. Ce te uiți așa? Nu eu îl fac, ci un prieten de al unui prieten al unui alt prieten, și tot așa. Ai înțeles? Banii sunt pentru ăla.”

“N-am la mine o sută de dolari. Trebuie să scot de la automat.”

“Mâine să-i ai, ok?”

Mi-am făcut socoteala că n-avea ce-mi strica. Numai că și să fi vrut, nu mi-aș fi putut pierde timpul într-un bar.

Am avut grijă să scot suta. l-am dat-o a doua zi. A scos din buzunarul de la spate un permis de conducere identic cu al meu, cu bandă magnetică pe spate, cu jocul de nuanțe sub lumină, cu poza mea, și data nașterii. Chiar mă făcuse de nouăsprezece ani.

“Fii atent să nu le încurci și să-l dai pe ăsta fals unui polițist. Te-ar prinde imediat ce ar verifica seria în computer.”

“Nu conduc. N-am mașină.”

“D-aia vii pe bicicletă?”

Am încuviințat.

“Și după ce agăți o fată, cum o duci acasă, o iei pe cadru?”

“Poate o ține călare pe chestia aia tare a lui,” s-a băgat altul în vorbă.

“Da, ăștia tineri o au ca lemnul,” i-a răspuns ăla care îmi adusese permisul fals.

“Când eram ca el așa o aveam și eu.”

“Și? Gata, te-ai reformat?”

“Eh, nu mai e ce a fost.”

Steve își molfăia sandvișul, dar l-a pus jos și s-a rățoit la ăia:

“Lăsați băiatul în pace și nu-l mai corupeți cu prostiile voastre.”

Au schimbat subiectul la comandă. Pe Steve îl ascultau. Era tatăl lor. Probabil că știa pe dinafară cele două mii de componente ale unei mașini. Nimeni nu sufla în fața lui. Și auzisem că Joe era un și mai bun mecanic. Moștenise garajul de la taică-său, dar până să ia hățurile, muncise cot la cot cu ceilalți de la șaisprezece ani, pentru treizeci de ani. Și eu începusem tot la șaisprezece ani. Poate că în douăzeci de ani aș fi putut lua locul lui Steve. Poate!

La un an, Joe mi-a mărit salariul la optsprezece pe oră. Cum nu cheltuiam decât foarte puțin, strângeam o grămadă de bani. Și ajunseseam să-mi iau câte trei cursuri pe semestru. Dacă puteam menține ritmul, și socotind și creditele deja luate, aș fi putut termina liceul în trei ani.

Tocmai mă îmbrăcam după duș când Steve a intrat în vestiar și ne-a zis să nu plecăm acasă. Ne-am strâns afară la mese, unde mâncam de prânz. Era veselie mare, și nu înțelegeam ce se întâmpla. Până la urmă am aflat din vorbă în vorbă ce era cu toată agitația. De două ori pe an Joe plătea de la el consumația la un striptis club de lângă noi. Asta era una din zile. Nu fusesem invitat până atunci că n-aveam vârsta, însă de când se știa că am nouăsprezece ani pe carnet, se vedea treaba că devenisem eligibil.

Clubul n-avea niciun însemn pe el. Se putea lesne confunda cu o hală industrială. Mersesem pe jos până acolo, așa de aproape era. Îmi făcusem socoteala că aș fi stat numai un pic și aș fi șters-o la prima ocazie. Înăuntru era aproape întuneric. Pe o scenă joasă circulară era un stâlp de care stătea agățată și se tot rotea o femeie complet dezbrăcată, în plină lumină, venită de la patru reflectoare instalate în tavan. Femeia se mișca în ritmul unei muzici instrumentale în care bătăile tobei predominau. În jurul scenei erau dispuse mesele de câte doi, unele deja ocupate. Într-un colț era un bar bine luminat unde erau adunați mai mulți care râdeau. Între ei erau femei dezbrăcate. Unul din mecanicii de la masa la care mă așezasem mi-a zis că regula strictă era că n-aveai voie să pui mâna pe fete. Era însă ok dacă ele te-ar fi atins.

O fată complet îmbrăcată s-a apropiat să ne întrebe ce voiam de băut.

“Bere,” a zis mecanicul, “de care ai?”

“De care vrei?” l-a întrebat fata.

“Stella Artois.”

“De care să-ți aduc?” m-a întrebat și pe mine.

Mecanicul a răspuns în locul meu:

“Adu două.”

S-a întors cu două sticle cărora le-a scos capacele în fața noastră. Ne-a turnat în pahare ținute înclinat ca să nu iasă spuma din ele. Era așa de rece că mi se lipea mâna pe sticlă.

Nu era prima dată că beam bere. Mai avusesem pe la barbecue-uri, dar nu-mi plăcea că-mi lăsa un gust amar. Mi-era însă sete, și cum altceva n-aveam, am tot băut. Singurul lucru pe care l-am apreciat a fost că era foarte rece. Golisem și al treilea pahar când mecanicul care se erijase în instructor s-a decis să intervină:

“Ia uite, nu te încurci, dar vezi ia-o mai încet să nu te ia apa. Dacă-ți vine să vomități ieși pe ușa aia, o vezi? Scris ‘exit’ deasupra ei. Ai înțeles?”

Înțelesesem, dar berea din mine abia acum își făcea efectul. Mă simțeam mai ușor, iar în cap parcă aveam abur. Ochii îmi lăcrămau. M-am trezit cu fata în dreapta mea cu încă o sticlă în mână căruia tocmai îi scotea capacul. Nu mă întrebasese dacă mai voiam sau nu. Mi-a umplut paharul pentru a patra oară. A dispărut în întuneric așa cum apăruse.

Femeia de pe scenă s-a așezat pe spate cu picioarele larg deschise spre clienți. Scena se rotea ca să fie văzută de toată lumea. Unii au aplaudat. După o rotație completă femeia s-a sculat, s-a dat jos de pe scenă și s-a dus la bar. Avea naturalețe, umbla ca și cum ar fi fost îmbrăcată. Dar de slabă ce era i se vedeau coastele. Când a ajuns în spate la bar ăia d-acolo au început s-o aplaude și să chiuie. Între timp pe scenă apăruse o alta. Până să ajungă să se dezbrace, eu îmi terminasem și a patra bere. Când fata a încercat să-l umple la loc am acoperit cu mâna buza paharului.

“Mulțumesc, mi-ajunge,” i-am spus.

“Conduci?” m-a întrebat prietenoasă.

“Nu.”

“Și cum faci, ai venit pe jos?”

“Cu bicicleta.”

“Nu ești cu băieții de la garajul lui Joe?”

“Ba da. Ce legătură are garajul cu bicicleta mea?”

“M-așteptam că dacă reparăți mașini să aveți mașini.”

“El n-are,” a ținut să clarifice mecanicul de lângă mine.

“Ești activist?” m-a întrebat fătuca.

“Nu, de ce aș fi?”

“Pentru că mergi cu bicicleta. Poate ca să nu poluezi.”

“Nu, n-am mașină că nu mi-o pot permite.”

Mecanicul mi-a tras un ghiont.

“Ce faci,” mi-a zis, “fata te place și tu o trimiți la plimbare?” m-a întrebat șoptit în ureche, suficient de tare să se audă până la masa vecină.

“Credeam că voi mecanicii câștigați o grămadă,” a remarcat fata, pusă pe vorbă.

“Eu sunt ucenic. Abia învăț meserie.”

“Cândva o să ai o grămadă de bani,” s-a aventurat, luându-mi paharul gol din față.

“Și eu cred asta.”

“Mi-a făcut plăcere să conversez cu tine,” a adăugat, și s-a retras în întuneric.

“Băiatule, dacă vrei ca o fată să se uite la tine nu începi prin ai spune că ești sărac,” m-a admonestat mecanicul, “puteai s-o fi avut-o, dar în schimb ai dat cu mucii în fasole.”